

ZPRÁVODAJ

Bwindi Orphans

08/2013

LIPNICKÉ (H)RADOVÁNÍ
CESTA PO UGANDĚ 2013
ŠKOLKA V BWINDI
KORÁLKY DO DÁLKY ...

Vážení přátelé,

Rok 2013 je pro nás ve znamení relativně velkých změn. První z nich, navýšení letošního školného, se vás dotkla už minulý podzim. Naprosto chápeme, že je to změna nevitáná, ale zároveň doufáme, že chápete i Vy naši pozici prostředníka mezi vámi (žijícími v rozvinutém a relativně dobře fungujícím světě, přestože se každý z nás pravidelně setkává s něčím, co v pořádku není) a dětmi z Ugandy, země, kde nefunguje skoro nic. Co funguje, je jen pro ty, kteří na to mají. Rostou

ceny všeho, konkrétně ceny potravin jsou tak závratně vysoko, že se při každé návštěvě ještě divím, že lidé nějak přežívají. Jak to chudé rodiny řeší? Nemají jinou možnost než jíst méně. Sama si nedovedu představit, co to znamená, když některé děti říkají, že nemají jídlo a snažím se to vypátrat. Jako u většiny informací, ničeho moc konkrétního se nedobereme – v některých rodinách jí jen jednou denně, v některých nepravidelně, jak se dá...odpovídají.

Změnili jsme sídlo, naše nová adresa je Střelice 727, 664 47, okres Brno – venkov. Od počátku naší existence využíváme prostory firmy Haifa Design, nejprve v Brně, Hlinky 116 a nyní jsme se s nimi přestěhovali do jejich areálu ve Střelicích, kde budeme mít prostor určený pouze Bwindi Orphans. Jsme za něj velmi vděční a doufáme, že nás do nového působiště přijedete navštívit. Je sice poněkud z ruky, ale pokud se i tak rozhodnete, od hlavní silnice Vás sem přivedou cedule.

Pracujeme na nových a lépe fungujících internetových stránkách, to nás trápí už delší dobu. Stávající byly v roce 2006 navrženy pro cca 35 dětí. Přestože jsme za ně zpočátku sklízeli hodně chvály, neustálé úpravy a rozšiřování, které jsme po jejich tvůrci vyžadovali, z nich časem udělaly úplně něco jiného. Největší problém vidím v databázi, kde se tu a tam vložené informace neuchovaly a její kapacita už nestačí. Momentálně zkoušíme novou a doufáme, že přivítáte informace, které jejím prostřednictvím na nových stránkách nabídneme. Budeme vděční za váš upřímný názor., co je pro Vás zajímavé, co postrádáte nebo co naopak považujete za nadbytečné. Když se člověk pohybuje dlouho ve stejném prostředí, ztratí schopnost se na věci podívat zvenčí, očima nově příchozího. Rozhodně chybí více informací novým sponzorům, toho jsme si vědomi. Proto jsme se rozhodli začít rozesílat přílože-

nou složku bwindi, i když konkrétních informací o právě adoptovaném dítěti nebude nikdy tolik, kolik bychom rádi dodali. I tak doufáme, že v okamžiku adopce nabídneme o něco více než návštěva stránek, a poté může sloužit k uchování vysvědčení a dopisů od dětí. Tím pádem s omluvou doháníme zameškané pro Vás, kteří jste s námi už nějakou dobu, a složku posíláme dodatečně i vám.

Od 1. července začal pro Bwindi Orphans pracovat vám dobře známý Michal Příhoda. Znáte jím vytvořené propagační materiály, kalendáře, fotky, dokumentární filmy, nakonec i tento zpravodaj. Z vlastní zkušenosti vím, že dobrovolná práce pro neziskovou organizaci funguje jen v omezeném rozsahu nebo jen omezenou dobu. Já i Michal jsme ji takto dělali roky často na úkor jiných věcí. Objem práce narůstá a není možné ji dále zvládat jinak než jako zaměstnání na plný úvazek. Já osobně vidím jeho příchod jako velké plus a doufám, že to pocítíte brzy i Vy. Michalovou náplní práce budou mimo jiné i přednášky a besedy ve školách, domovech důchodců a jiných zájmových organizacích, které se chystáme nabídnout začátkem školního roku.

Další novinkou je založení společnosti s názvem Bwindi Coffee. Stále se držíme našeho ideálu, že na provoz neziskové organizace Bwindi Orphans vyděláme vlastními silami a aktivitami. Ze všech sil tedy prodáváme ugandské výrobky, jednak proto, abychom od vesničanů mohli zase další koupit a také, abychom pokryli nepopulární provozní náklady. Na ty nám přispívá pravidelně několik věrných kamarádů, nikdy jsme ale nezískali grant ani jinou větší podporu. Možná to prostě neumíme, a pokud se v tom někdo z Vás vyzná, rádí pomoc uvítáme. To jsem ale poněkud odbočila. Bwindi Coffee se bude, jak už je z názvu zřejmé, zabývat v první řadě dovozem a zpracováním ugandské kávy, eventuálně svůj sortiment rozšiřovat. Úzké navázání na neziskovou organizaci Bwindi Orphans by mohlo svádět k myšlence, že tímto při prodeji plánujeme kupujícími „hrát na city“. My si ale představujeme prodávat opravdu dobrou a kvalitní kávu, navíc s pocitem, že její konzumací přispíváme někomu potřebnému. Zkoušíme ji už nějakou dobu na akcích Bwindi Orphans, ohlasy jsou dobré, a to nás povzbuzuje v další práci. Budeme moc rádi, když ji taky ochutnáte a pokud s naší čerstvě praženou kávou uděláte dobrou zkušenost, budeme vděční za další reklamu. Máme v plánu pražit a rozesílat na objednávku jak jednotlivcům, tak malým firmám, kde si na kávu dávají záležet. My sami si na kávu potrpíme a jsme přesvědčení, že má smysl utratit o něco víc za čerstvou a kvalitní.

Jsme vděční vám všem, kteří jste se zapojili do pomoci ugandským dětem. Cokoli, co pro ně uděláte, je velké plus. Rodiny, ze kterých děti do našeho projektu vybíráme, patří k těm nejzanedbanějším, většinou nemají kam se obrátit. To s sebou bohužel nese taky problémy, děti Vás v každém dopise o něco žádají, což působí hrozně nevděčně. Na druhou stranu napsat dopis jen tak jako informaci o tom, jak žijí, v jejich kultuře neexistuje. Pořád se taky objevují případy, kdy dopis očividně píše někdo dospělý z rodiny, přestože neustále opakujeme, že to je proti našim pravidlům a může být okamžitým důvodem k vyloučení, pokud si tak sponzor bude přát. Myslím, že většina rodin vzala tohle varování na vědomí. Máte-li problém tohoto druhu, neváhejte nás kontaktovat.

Při naší práci v Ugandě se držíme několika základních pravidel - hodně poslouchat, co si myslí místní a jakou cestu ven ze svých problémů vidí, být za všech okolností spravedliví a měřit všem ve vesnici stejným metrem. V česku mluvit otevřeně o všech problémech, které nám přijdou do cesty a nebát se přiznat, že něco nevyšlo tak, jak jsme si představovali. Jsme srozuměni s tím, že se stále učíme a budeme i nadále. Přestože se snažíme využít všech svých profesionálních schopností, které jsme za léta nasbírali (každý v jiném oboru), nejvíc nám záleží na tom, abychom svoji práci dělali lidsky, s co největším porozuměním a citem. Jsme moc rádi, že jste v tom s námi.

(Kateřina)

Nový WEB:

Pustili jsme se do rekonstrukce našich webových stránek a slibujeme si od toho přehlednější komunikaci, novou fotogalerii a mnoho jiných vylepšení po grafické i technické stránce. Už nyní funguje zjednodušená a zkrácená webová adresa www.bwo.cz, ale i původní zůstává v platnosti.

Facebook:

Už nějakou dobu nás můžete najít na facebooku, stačí do vyhledávače zadat Bwindi Orphans. Facebook nám umožňuje vystavit zajímavé fotografie z akcí, a to i od externích fotografů, kteří nám je poskytnou.

Kalendář 2014:

Mnohokrát děkujeme vám všem, kteří jste projevíli a projevujete zájem o kalendáře Bwindi Orphans. Pro rok 2014 jsme se rozhodli pro plnobarevný stolní kalendář, jak jinak, než s ugandskou tematikou. Náhled a informace jak jej objednat, najdete na našich webových stránkách.

Akce „daruj kozu“

Závěrem loňského roku jsme narychlo vyhlásili poněkud hektickou, ale úspěšnou akci „Daruj kozu“. Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se zapojili. Většina z Vás dostala fotografii (certifikát) s fotkou obdarovaného dítěte s kozou. Byli jsme takto schopni nakoupit a obdarovat všechny děti, které ještě kozu nikdy nedostaly. Ti z Vás, kteří ještě fotku s konkrétním dítětem nedostali, přijdou na řadu letos na Vánoce. Jsme rádi, že akce měla takový ohlas a rozhodně v ní chceme pokračovat i letos, možná i v rozšířené formě.

Výlet pro 5.-7. třídu

Z Vašich příspěvků jsme přispěli dětem z 5.-7. ročníku Buhoma Community school na vzdělávací školní výlet. Příležitosti, kdy se děti dostanou mimo svoji vesnici, se dají spočítat na prstech jedné ruky. Myslím, že většina z nich si to dobře uvědomuje a píše vám o tom v dopisech. Níže uvádíme také překlad děkovného dopisu ředitele školy Jamese.

Vážení sponzoři, děkujeme Vám, že jste dětem dali možnost zúčastnit se vzdělávacího výletu do Kasese. Navštívili jsme dolů v Kilembe, zavlažovací systém Mubuku, rybářskou vesnici Kisenyi, těžbu soli v Katwe a Národní park Queen Elizabeth. Děti byly šťastné a výlet si moc užily. Zároveň měli možnost na vlastní oči vidět věci, o kterých slyšely pouze teoreticky během výuky. Tato zkušenost jim bude jistě prospěšná při letošním závěrečném testu.

Děkujeme Vám všem za podporu rozvoje naší komunity. Mnoho pozdravů od dětí a rodičů a učitelského sboru Bwindi Community Primary school.

James

Lipnické (H)radování:

Neuplynul ani rok a 29. 6. 2013 jsme se sešli na dru-

hém ročníku Lipnického (H)radování. Ten ročník první byl spíše zkušební. Letos se nás zúčastnilo již více. Během dne se na hradě Lipnice nad Sázavou sešlo přes šedesát sponzorů a našich přátel. Někteří se zdrželi jen krátce, někteří vydrželi až do nedělního rána.

V sobotu jsme zabrali dost velkou plochu nádvoří hradu. Stolky se skoro prohýbaly pod košíky, korálky...domácími buchtami, koláči, palačinkami... To vše bylo v nabídce našeho „obchodu“. Většina návštěvníků hradu se u nás zastavila. Všichni si také prohlédli v Trčkovském paláci vystavené velkoplošné fotografie Michala Příhody, na kterých zachytil život lidí a krásu přírody Ugandy. Po celý den byly na nádvoří také připraveny hry pro děti.

Po zavírací hodině jsme na hradě zůstali již sami - jen se členy na hradě v létě přebývající skupiny historického šermu. Náš vlastní program zahájilo vzájemné seznámení, které pro nás připravila Lucka. Z denního prodeje zůstalo dost dobrot i nám, a tak jsme měli možnost ochutnat vše, co kdo doma připravil. K tomu nechyběla ani vynikající ugandská káva. Podvečer na nádvoří jsme zakončili opékáním špekáčků, které jsme zapíjeli pivem Bernard.

Většinu večerního času jsme strávili už v hradním sále, kde Michal promítal fotografie a film z Ugan-

dy. Vše potřebné doplnil i vlastním mluveným slovem. Za pokračujícího večerního občerstvování se, povídání a poslechu těch z nás hu-debně a pěvecky nadanějších jsme vydrželi až přes půlnoc. A protože jsme asi strašidla vylekali natolik, že se bála nám ukázat (nepotkali jsme je ani při naší noční procházce hradem) sbalili jsme se a šli spát na hradní věž.

Během soboty jsme prodali na hradním nádvoří návštěvníkům a také prodali mezi

němu vysokoškolskákoví Medardovi další semestr lékařského studia. (<http://www.bwindiorphans.org/index.php?dite=50>).

Veliké díky patří všem, kteří na Lipnici nad Sázavou přijeli a jakkoli se podíleli na příjemné atmosféře krásného dne a kouzelné noci na krásném hradě. Věříme, že nám zachová přízeň i člověk, bez kterého bychom se na hrad podívali jen

sebou získali krásných a skoro neuvěřitelných 20.498,- Kč. Tyto peníze pomohou společně s částkou 11.500,- Kč, kterou poslali někteří sponzoři, kteří na Lipnici přijet nemohli, překonat zatím našemu jedi-

jako běžní návštěvníci - pan Marek Hanzlík, kastelán hradu Lipnice nad Sázavou. Moc děkujeme! Eyalama Noi!

(Karel)

Cesta po Ugandě 2013:

Je to už nějaký měsíc, ale moc dobře si pamatuji, jak jsem se zase nemohl dočkat, kdy konečně usednu do letadla směr

Uganda. Ono je to vlastně pokračování stejné - strašně moc se těším a před odjezdem se mi výrazně zlepšuje nálada. Tak to bylo i letos v únoru. Nejprve krátký přelet z Prahy do Bruselu a pak dlouhý

let z Bruselu do Kigali a do Entebbe. Bylo to poprvé, kdy jsem se nemohl spolehnout na Katčin dokonalý servis

be, protože jsme přiletěli okolo půlnoci. Ráno jsme nabalili na naší bwindovské základně (na okraji Kampaly) potřebné věci pro děti v Bwindi i Soroti a vyrazili s řidičem - starým přítelem Musim na cestu do NP Lake Mburo. Do parku jsme dorazili těsně před západem sluncem a našli jsme si nádherné místo pro stanování - přímo u jezera Mburo. Kolem stanů se nám potloukala prasata bradavičnatá a svým neomylným čichem zkoumala, nemáme-li ve svých batozích nějaké pamlsky.

V noci jsme slyšeli hrochy, kteří vylezli z jezera a pásli se kolem našich stanů. Těsně před rozedněním jsem se vyplížil ze stanu, že si je nafotím, ale už na mě zíraly jen hlavy hrochů naložených v chladivé vodě jezera a přikryté ranním oparem. Po ranním game drivu jsme se vydali na cestu k dalšímu jezeru Bunyonyi (v překladu znamená Místo mnoha ptáků). Je to druhé nejhlubší africké jezero a na ploše 6100 hektarů najdete 29 ostrovů. Některé z nich jsou obydlené a na jednom z nich se dokonce nachází škola, do které přijíždějí na lodičkách i děti z pevniny.

Dalším cílem naší cesty je vesnice Buhoma, kde nás čeká práce - nafotit pokud možno všechny děti z našeho projektu, navštívit některé z nich v jejich rodinách a samozřejmě vše zdokumentovat. Tato činnost si vyžaduje asi pět dnů. Nápomocen je nám i Herbert, který je užitečným pomocníkem naší organizace. Doprovází nás na cestách do rodin a překládá z a do místního jazyka. Mimo

a starostlivost, neboť Katka tentokrát zůstala v České republice. Ale samozřejmě vše potřebné dopředu zařídila a vyjednala.

Doprovod mi dělala moje dcera Lucka a adoptivní rodič Olda. Své putování jsme započali přespáním v kempu v Enteb-

to také vyzvedáváme u krejčího nové uniformy pro děti a rozděluje je. Dětem právě začíná nový školní rok, a tak kontrolujeme na základní i střední škole, mají-li k dispozici vše potřebné. Dokupujeme ještě nějaké sešity. Během focení u školy se nám naskytla možnost sledovat, co děti dělají během přestávky. Jsou venku ze tříd a hrají si s opicemi, které se pomalu osmělují a snaží se k dětem přiblížit na dosah. V poslední chvíli však za obrovského nadšení děti přchají do stromů. Nádherný zážitek pro nás a myslím, že i pro děti, bylo si s dětmi zabubnovat a zatancovat.

Další naše cesta vede na sever Ugandy do NP Kidepo Valley. Je to poměrně dlouhý přejezd, takže přespáváme jednu noc v hotelu New City Annex v Kampale a jednu noc v hotýlku ve městě Gulu. Tam se loučíme s Mussim a jeho autem, které definitivně vypovědělo službu a čeká ho rozsáhlá oprava. Najímáme nového řidiče s novým autem, který nás poveze do Kidepa. Mussisi zatím nechá opravit auto a počká na nás v Gulu.

NP Kidepo Valley se nachází na severu Ugandy, leží tedy v oblasti, kam se turisté vydávají většinou jen letecky a málokdo má zkušenost s dopravou autem. Ale díky našemu novému řidiči Morrisovi, který je místní, proběhla cesta bez sebemenších problémů. V parku nás překvapilo malé množství turistů. Hned za bránou parku na nás čekala smečka lvů, kteří odpočívali pod stín poskytujícím stromem. Nikde žádné auto, nikde žádný turista a tak to vypadalo celé tři dny.

Z NP Kidepo Valley jsme se vydali opět do Gulu přes území kmene Karamajong, kde se vyplatí raději nezastavovat a hlavně nevystupovat z auta. Karamajongové nejsou právě přátelští, jejich kalashnikovy zavěšené na krku nevzbuzují příliš velkou důvěru a pohled do jejich tváře s vyraženými předními zuby vás definitivně odradí se důvěrně přátelit. Potkáváme malé děti z kmene Karamajong, které ženou stádečko koz. Morris nás zasvěcuje do jejich zvyku - vyhnat děti přibližně tříleté se stádem z vesnice, aby se o sebe staraly až do dospělosti samy. Vrátit se mohou až okolo osmnáctin. Do té doby se musí umět uživit samy, takže většinou žebrají a kradou.

V Gulu se opět setkáváme s Mussim, který nechal opravit auto. Morris nám ještě představuje svoji rodinu. Naše další cesta směřuje do Soroti. V této oblasti máme další děti, které naše organizace podporuje. Náplň práce je podobná jako v Bwindi - nafotit děti z projektu ve škole i v rodinách. Na práci máme zase pět dnů. Po celou dobu také sbírám záběry do nového filmu o životě v Ugandě, takže někdy poněkud nestíhám a nevím, kde mi hlava stojí. Abych mohl

pořít zajímavé záběry ze života domorodců, zůstávám přes noc ve stanu u jedné z rodin a hned brzy ráno za rozednění natáčím práci domorodců - orání na poli, vybírání brambor, výrobu cihel atd.

Poslední náš úkol byl vyzvednout výbornou ugandskou kávu v pohorí Elgon a cestou zpět se zastavit ve skladu a rozřadit věci. Domů vezeme dopisy od dětí a kávu.

Do Evropy se mi moc nechce, protože nemám rád zimu, ale uklidňuji se, že v březnu už přijde jaro, vše se zazelená a rozkvete. Bohužel tomu tak letos nebylo a jako většina z vás jsem ještě na Velikonoce odhrnoval asi třicetimetřovou nadílku sněhu.

(Michal)

Korálky do dálky

D o v o l t e ,
abych navá-
zala na článek
z předchozího

čísla zpravodaje.

Projekt Korálky do dálky ve spolupráci s Agenturou Dobrý den běží od září 2011, kdy na podzim byla svolána první oficiální pracovní schůzka. Kladli jsme si otázku, jak nápad přetvořit do reálného projektu, co bude potřeba zařídit, jaká bude naše propagační strategie, kde a jakým způsobem budeme korálky vyrábět atd. Na konci naší schůzky jsme měli jasno, že chceme vytvořit rekord v tvorbě co nejdelšího řetězce z ručně vyrobených papírových korálků ze starých časopisů – stejnou technikou, jak tyto korálky vyrábí lidé v Africe a které Bwindi Orphans později pomáhá prodávat v České republice. Zároveň jak zapojit do projektu i základní školy z celé ČR.

Naše pouť začala 6. prosince 2011 na Staroměstském náměstí v Praze. V předvánoční čas byla účast velmi hojná, a tak se nám podařilo namotat prvních pár metrů korálků. Za pár dní jsme opět postavili náš stánek, a to na Zlaté neděli v Pelhřimově. Zima a mraz nezabránily, aby v daný den nepadl rekord prodeje a taky nás těšilo, že

lidé s chutí a radostí namotali pár metrů korálků. Do nového roku 2012 jsme šli s myšlenkou, že rozšíříme projekt do škol a zapojíme co nejvíce děti. Další zlomovou událostí a zkouškou pro nás byla účast na Festivalu rekordů a kuriozit v Pelhřimově 2012. Kuriózní bylo, že se v Pelhřimově do motání korálků zapojili nejen děti a dospělí, ale i punková skupina.

Pro větší propagaci projektu jsme vytvořili webové stránky www.koralkydodalky.cz a taky jsme aktivně otevřeli facebook, kde jsme publikovali veškeré novinky a události. Náš sbírkový účet, kam kdokoliv mohl poslat libovolnou částku, nabídl i novinku - příspěv 30 Kč pro-

Korálky do dálky

Bwindi Orphans

Celý rekord byl slavnostně zakončen a vyhodnocen na Festivalu rekordů a kuriozit v Pelhřimově 8. června 2013. Do společné tvorby rekordu se mimo velkého množství jednotlivců zapojilo téměř padesát základních a mateřských škol z celé České republiky, jejichž přehled si můžete prohlédnout na stránkách

střednictvím
d á r c o v s k é
SMS - DMS
KORALKY.

www.koralkydodalky.cz. Konečná délka dosáhla úctyhodných 2 kilometrů, 463 metrů a 40 centimetrů (246 340 cm). Agentura Dobrý den nám udělila certifikát za „nejdelší korále z ručně zhotovených papírových korálků“.

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem, kteří poslali korálky poštou a zúčastnili se jejich tvorby ve školách nebo finančně přispěli.

Skládání korálků do dlouhého řetězce je hezkou paralelou toho, jak mnoho lidí v České republice pomáhá prostřednictvím Bwindi Orphans těm nejpotřebnějším dětem v daleké africké Ugandě.

Lidské štěstí, to je taková šňůrka, na kterou navlékáme malé korálky, taková malá štěstí - čím jsou drobnější a čím je jich víc, tím je to jejich štěstí větší. (Jan Werich)

Pavla

Pokračování projektu „Korálky do dálky“

Rekordem projekt „Korálky do dálky“ nekončí, naopak se budeme snažit oslovit již zapojené školy a kolektivy a doufáme, že tato spolupráce bude pokračovat. Chceme nabídnout uspořádání besed a prezentací na téma Uganda a pomoc potřebným dětem. Uvažujeme i o rozsáhlejších akcích, jak představit život v Ugandě, například formou „Afrických dnů“, kdy bychom ve spolupráci se školou měli větší prostor zapojit děti i rodiče. Součástí těchto akcí bude i nabídka autentických ugandských produktů, jejichž sortiment se snažíme stále rozšiřovat. Podobným způsobem bychom rádi oslovili i domovy pro seniory a jiné zájmové organizace.

Budeme rádi za vaše náměty, kontakty či doporučení, jak tuto činnost rozvinout.

Michal

Já, Uganda a naše Prose

V minulém roce jsme si s mamkou a sestrou u organizace BwindiOrphans adoptovaly holčičku – sedmiletou Prose.

Už v té době bylo mým velkým přáním někdy v životě Afriku navštívit, ale myšlenka, že bych se někdy setkala s mojí adoptivní ségrou mě možná z opatrnosti v počátku ani nenapadla. Přesto vše jsem pomalu začala šfádát peníze z brigád. Věřím tomu, že náhody neexistují, vše je právě tak, jak má být a mně se splnil můj sen už letos. Přes kamarádku jsem našla kluka, který má v Ugandě rodinu a přátele, dorozumí se i místním jazykem a zrovna se do Ugandy chystá. Na konci června jsme vyrazili...

děťmi na dvoře, určitě bych ji poznala i tam. Měla krásné velké oči a pus. Nádherné ruce a široké prsty. Ano, byla to ona. Na ten okamžik nikdy v životě nezapomenu. Zpočátku byla plachá, velmi stydlivá. Pan ředitel ji položil otázku, zda ví, kdo jsem a představil mne jako opravdovou sestru. To byl další nezapomenutelný okamžik v mém životě. S Prose jsem strávila jen několik chvil, malovaly jsme spolu obrázky, byly jsme se spolu projít, seděla jsem s ní v lavici, mohla si s ní povídat. Uběhlo odpoledne a my se musely rozloučit. Byly to zvláštní pocity, cítila jsem se tak šťastná, naplněná. Vim, že se sem určitě po čase zase vrátím.

Moc děkuji mému kamarádovi za nezapomenutelnou cestu snů a organizaci BwindiOrphans za umožnění adopce naší Prose.

Natálie (16let)

Se svolením redaktora novín RAPORT.CZ – týdeníku pro rakovnicko a novostrašecko Tomáše Bednářika, přetiskujeme jeho články

Šest tisíc korun ugandským dětem neskutečně pomůže

Věra Karasová ze Sýkořice adoptovala na dálku dvě dívky z Ugandy. V zimě se za nimi vypravila.

SÝKOŘICE. Občanské sdružení Bwindi Orphans je nezisková organizace zaměřená na pomoc chudým dětem a sirotkům v Ugandě. Zprostředkovává tzv. adopci na dálku, kdy adoptivní rodiče přispívají africkým dětem na vzdělání, školní pomůcky a uniformy, na stravu ve škole a základní zdravotní péči. Poplatky za jeden rok činí 5800 (resp. 9800 pro starší děti) korun na jedno dítě. Veškeré platby provádí v Ugandě osobně pracovník Bwindi Orphans, čímž je zajištěno, že poskytnuté finanční prostředky nebudou zneužity. Adoptivní ro-

diče si mohou se „svými“ dětmi dopisovat, mailovat, nebo je i osobně navštívit. Jedním z adoptivních rodičů je i paní Věra Karasová ze Sýkořice, která adoptovala dvě děvčata – Ketulu Abio a Barbru Akamo, které žijí v oblasti Soroti. Na konci loňského roku se paní Věra rozhodla „svá“ děvčata osobně navštívit...

*** Kdy vás napadlo adoptovat si africké dítě?**

To už je dávno, ale protože jsem slyšela jak pozitivní, tak i negativní ohlasy na adopci na dálku, tak jsem dlouho váhala. Pak jsem ale v televizi viděla paní, která stojí v čele neziskové organizace Bwindi Orphans, byl mi sympatický její způsob pomoci, tak jsem vyhledala vyhledala jejich webovou stránku www.bwindiorphans.org. Jmenuje se Kateřina Andrllová a má pod dohledem asi 200 dětí ze dvou míst

v Ugandě. Pracuje jako průvodkyně cestovní kanceláře, proto se s dětmi setkává pravidelně 2x za rok při svých cestách do Ugandy. Jakkmile se objevilo dítě vhodné k adopci, tak jsem ho adoptovala. Myslim, že je to už pět, nebo šest let.

*** Mohla jste si vybrat, jaké dítě adoptujete?**

V nabídce na internetu jsou fotografie dětí a základní informace o nich. Stačí kliknout, které z nich chcete adoptovat. Já jsem si holčičku vybírala podle věku své vnučky. Tehdy právě nějak nastoupila do školy, dnes jí bude kolem dvanácti let. Jmenuje se Ketula Abio. Je z vícečlenné rodiny, která je úplná, což v Ugandě není zas až tak obvyklé. Řadí tam AIDS, hodně se tam válčilo, takže skoro každá rodina o někoho přišla. Ketula Abio má oba rodiče. Vlastní malé poličko, které je ale neuživí. Peníze na to, aby jí platili školu, rodiče nemají. Takže moje pomoc zajišťuje Ketule Abio vzdělání.

*** Vy jste ale adoptovala dvě děti?**

Ano, ale na to jsem nebyla sama. Po internetu komunikujeme s partou lidí, kteří se zajímají o kytičky, a když jsem jim řekla, že mám v Ugandě adoptovanou holčičku, vznikl spontánní nápad, abychom společně sponzorovali ještě jednu. Vybrali jsme si starší dívku – jmenuje se Barbra Akamo – protože když nás je víc, není problém dát dohromady větší částku.

*** Něco jiného je posílat dětem peníze prostřednictvím neziskové organizace a něco jiného je se za dítětem vydat přímo na místo...**

Exotické kraje mě odjakživa lákaly. A tak, když jsem zjistila, že je možnost jet za adoptovanými dětmi do Ugandy, tak jsem se přihlásila. Celý pobyt organizuje cestovní kancelář z Brna. Vy si zaplatíte cestu jako normální turista. Hlásila jsem se už před třemi roky, ale tehdy se neletělo, protože bylo málo zájemců. Vloni mi v kanceláři řekli, že se poletí, i kdybychom byli třeba jenom dva. Kromě návštěvy vesnic, kde děti žijí, pro nás připravili i další program, abychom poznali ještě také něco jiného. Uganda je nádherná země, zatím nezahcená turisty a plná zatím panenských přírodních krás. A tak jsme koncem roku 2012 do Afriky odletěli.

*** Kde všude jste se pohybovali?**

Organizace má na starosti dvě vesnice, které jsou od sebe dost vzdálené. Leží na opačných koncích Ugandy, takže se musí celá projet, což je z hlediska poznání země bezvadné. První z vesnic Buhoma se nachází na hranicích Národního parku Bwindi v jihozápadní Ugandě, druhá vesnička Angole poblíž města Soroti v severovýchodní

Ugandě. Ketula i Barbra žijí v severnější části země, kde je sušší podnebí, ale vody je tam dost v mnoha jezerech i řekách. Pěstuje se tam kukuřice a maniok, ze kterého se dělá mouka, dále buráky a sezam. Druhá oblast se nachází v horách, zhruba v nadmořské výšce 1400 metrů. Je tam deštný prales a rostou zde banánovníky, čajovníky a kávovníky.

*** Ketula a Barbra věděly, že za nimi přijedete?**

Věděly. Už měly echo, že za nimi přijede sponzor. Na internetu jsou neustále aktualizovány fotky dětí, takže jsem se snažila vstřípit si jejich současnou podobu. Když jsme přijeli, tak škola ve vesnici Angole, ležící poblíž města Soroti, právě měla prázdniny. Přesto tam děti seděly vyšňované ve školních uniformách a společně se svými učiteli i rodiči čekaly trpělivě na náš příjezd. Stále jsem se rozhlížela, která z děvčat by mohla být Ketula. Byla čerstvě ostříhaná, no vlastně úplně vyholená, takže jsem ji nejdřív nepoznala. Jedna holčička se na mě z davu pořád culila, a to byla Ketula. Přivezla jsem jim dárky, které byly veskrze praktické – deku, sukně, pastelky, nůžky, lékárníčku a za peníze, které jsem poslala navíc k povinnému školnému, se jim až na místě na trhu nakoupily nějaké potraviny i živé slípky. To jim pomůže prožít prázdniny bez hladovění. Velkou pomocí je i obnošené oblečení, které se sbírá zde v Česku, komplikované odváží tam a pak dětem rozdává.

*** Jak vypadá jejich škola?**

Jsou to čtyři zdi bez oken, střecha, jednoduché školní lavice a to je všechno. Někaké školní stravování v našem slova smyslu tam neexistuje. Každý den děti dostanou kaši z kukuřice nebo manioku (zde mu říkají kasava) a rozvařené fazole. Jsou rádi, že mají alespoň tohle. Zdejší škola je státní a poměry jsou mnohem horší než v soukromé škole v oblasti Bwindi, protože je tu běžné až 200 dětí v jedné třídě. Výuka probíhá první roky v domorodém jazyce a angličtina se pouze vyučuje, ale ve vyšších ročnících je už výuka v anglickém jazyce, což je na státních školách kamenem úrazu, protože děti jazyk ovládají velice málo a pak nemohou chápat přednášenou látku.

*** Setkala ses s rodiči děvčat?**

Samozřejmě, měla jsem dokonce štěstí, že bydlí blízko u školy. Mnohé děti docházejí do školy 5 km i víc. Takže když jsem měla v našem programu volno, mohla jsem se podívat do vesničky, kde Ketula a Barbra žijí. Tedy o vesnici našeho typu se nedá vůbec mluvit. Každý tam má poličko a u něj stojí několik kruhových chatrčí. Třeba u Ketuly v jedné chatrči žije otec s matkou a čtyři děti. Na zemi jsou dvě matrace, které jsem jim zasponzorovala. Ve druhé měli kuchyň a další prý připravují pro Ketulu. Nemají ale peníze na dokončení, tak jsem jim ještě potom poslala příspěvek, aby ji mohli dodělat. Pak tam bylo ještě něco, co by se dalo nazvat sýpkou. Ukázali mi i kozu. Prý je to mládě od té, kterou jsem před časem Ketule koupila. Je tu i pár malých prasátek a na poli rostou batáty a kasava. Bohužel, rodiče vůbec nemluví anglicky, takže komunikace byla dost špatná.

*** Neuvažovala jste o tom, Ketulu pozvat k nám?**

Ne, ani bych to nechtěla. Já mnohem víc pomůžu můj sponzorování na dálku. Ona by vůbec nechápala, kde se to ocitla, byla by jako Alenka v říši divů. Myslím, že by se na naše poměry neadaptovala a naše společnost by ji přijímala velmi složitě, pokud vůbec. Nepovažovala bych to za vhodný zásah do jejího života. Ráda ji pomůžu dokončit školu a pokud možno se něčím vyučit, aby tam mohla žít na tamní poměry dobrý život.

*** Jak s odstupem času svoji návštěvu u děvčat hodnotíte?**

Splnilo se mé očekávání. Jsem ráda, že jsem holky viděla, ale mám takový zvláštní pocit. Přijde mi divné, že bych už je neměla vidět. Informace o nich samozřejmě mám, protože Kateřina pořádá každoročně něco, co by se dalo nazvat „rodičáky“. Sponzoři dětí se sejdou v Brně, Plzni nebo Praze. Promítají se tam fotografie, filmy, Kateřina poví, jak se děti mají, co je s jejich rodiči atd. Také předá dárky, které nám děti posílají, třeba ošatku z trávy, trochu buráků, sezamu nebo něco podobného.

*** Neláká vás, jet se do Ugandy ještě jednou podívat?**

Láká. Určitě bych se tam chtěla alespoň ještě jednou vypravit.

Tomáš Bednařík, Raport.cz

Projekt školky v Bwindi:

Postupně dolaďujeme plány stavby mateřské školky v Buhomě, naši momentální představu vidíte na obrázku níže. Uvažovali jsme tak, že v ugandských podmínkách je nejdůležitější ukrýt se před ostrým sluníčkem nebo naopak deštěm. Proto je prostor vymezený pro děti otevřený a vzdušný, jako ochrana před případným větrem by sloužily bambusové rolety. Schody se dají využít např. jako stupínek či sedátka. Zděné budovy budou

sloužit jako zázemí a sklad, pomůcky a potřeby pro děti je třeba zamykat. Jednu místnost bude využívat Herbert jako koordinátor sponzorských programů, tzn. otevřenou všem dětem od mateřské po vysokou školu.

Vy, kteří sledujete naše úsilí již od počátku, jste jistě zaznamenali, že náš záměr se vyvíjí a mění a z původní snahy postavit školu, pak vzdělávací centrum, jsme nakonec dospěli až ke školce. Reagujeme jednak na potřeby dětí a místní komunity a naše původní představy jsme také museli upravit dle reálných možností, které plynou z výnosů sbírky.

Připomínáme, že veřejná sbírka stále běží a náš projekt je možné podpořit přímým příspěvkem na účet nebo formou dárcovských SMS. Stačí poslat textovou zprávu ve formátu: DMS KORALKY na telefonní číslo 87 777.

Cena jedné DMS je 30,- Kč, Bwindi Orphans o.s. obdrží 27,- Kč.

Nová adresa - kancelář ve Střelcích u Brna:

Bwindi Orphans o.s.

Střelice 727, 664 47

e-mail: info@bwindiorphans.org

www.bwo.cz